

der holdes Leddevogetere Nat. og Dag for at aabne Leddet for de Besfærende; og naar det er rigtigt, at dette Lovbud skal forstaaes saaledes, saa formaaer jeg ikke at indsee, hvad den foreslaaede §. 11 i det foreliggende Lovforslag egentlig skal til. Det skulde da i alt Fald synes mig, kun være den allerførste Sætning af Paragraphen, der kunde tænkes at være nogen Anvendelse for, den nemlig, som siger, at Leddene paa offentlige Veie skulle have den fornødne Brede; thi alt det Dyrige, der bestemmes i Paragraphen om, at Leddene skulle være stærke og vel hængte og forsynede med saadant Luffe, at den Ridende kan sidde paa Hesten og luffe dem op og i, uden at behøve at stige ned af Hesten, synes jeg slet ikke har nogen Betydning. Naar det er fastsat, at der skal være Leddevogetere til at luffe Leddene op og i, saa maa det jo være Gierens Sag at indrette Leddene saaledes, at Leddevogeteren ikke skal have for megen Besværighed med at luffe dem op og i; det kan i alt Fald ikke blive nogen Besværighed for de Besfærende. Jeg skulde derfor henstille, om det ikke vilde være rigtigt at bortstemme denne Paragraph, som der jo vil blive Gæltighed til, da der er stillet Ændringsforslag til den. Jeg nærer en vis Frygt for, at dersom Paragraphen bliver vedtagen saaledes som den foreligger, saa vil den kunne give Anledning til at forstaae Bestemmelserne i Loven af 21de Juni 1867 saaledes, at det dog ikke er Meningen, at Leddene skulle afflaffes, men at de nok kunne være tilstede, naar de ere af den Bessaffenhed, som her omtales.

Solstein: Jeg sætter oprigtig talt ikke saa stor Ppris paa Loven i den Form, den nu har, at det for mig skulde være en stor Sorg, dersom den blev forhindret fra at komme i denne Skikkelse. Jeg maa holde paa, at vi saa vidt muligt søge at faae den forandret, idetmindste ved at vedtage alle de Ændringer, der ere stillede af det lærde Udvalg, for derved dog at faae den bragt lidt mere fra den Retning, hvort den er kommen. Det synes nemlig, som om Lovforslaget fra sin første Oprindelse er fremkommet i en Skikkelse, der vilde hjælpe til at staae os af med Hegn, thi

det er langt mere gaaet ud fra den Tante, at Hegn ere skadelige, end nyttige, ja endog nødvendige; saaledes som Lovforslaget ligger for, bærer det i mine Tanker meget for meget Præget af, at Hegn ere skadelige, end at de ere nyttige og høist nødvendige. De Forslag til Forandringer, der her ere stillede, ere derfor i mine Tanker høist ønskelige, selv om Vedtagelsen af dem skulde føre til, at Lovforslaget ikke kom ud, hvilket jeg skal lade staae hen; men kunde det komme ud, vilde jeg ansee det for et Gode, at det kunde blive bragt i en saadan Form, at derved de Farer i det Besentlige kunde blive fjernede, som det i dets nuværende Skikkelse vilde medføre. Dette var egentlig, hvad jeg i al Almindelighed søgte mig opfordret til at udtale. Jeg har ved Sagens 1ste Behandling, da vi vare komne paa et lignende Standpunkt som nu, frasvaldet Ordet for ikke at forhale Sagen. Nu stiller Forholdet sig accurat paa samme Maade, og jeg skal heller ikke denne gang i den Henseende vise mig vrangvillig. Jeg beder kun de Herrer, der nu snart skulle stemme om Sagen, at de ville holde sig meget alvorlig for Die, at den Betragtning, hvorfra man er gaaet ud ved at fremtæle en saadan Lov, vistnok i Tidens Længde vil vise sig ikke at være holdbar. Man er gaaet ud fra, at Hegn vare skadelige, fordi de i deres store Omfang af store Træer etc. i den hele Form, som de efter den nu bestaaende Lovgivning kunne antage, kunne skygge ind over Naboens Forder, fortredige hans Vintersæd osv.; men jeg beder at betænke, at vi staae ligeoverfor en Forandring i vort hele Agerbrug, der mere og mere vil medføre Duffet om Hegn med Hensyn til Løe for Dvægp opdrættningens Skyld. Det er utvivlsomt, at Forholdene ville tvinge os ind i en heel anden Retning med Hensyn til vort hele Agerbrug, og jeg vilde derfor ansee det for saare uheldigt, om man nu vilde gaae eenfaldigt frem og forhindre Hegn, der væsentlig kun tjene til Aaplantninger og til Besyttelse for Dvæghold, naar man dog maa erkende, at man ved Forholdenes Magt tvinges ind i det Spor, at man mere og mere maa ansee dette for det Principale, ved vort hele Agerbrug, medens Kornproductionen vil træde i den Stilling,